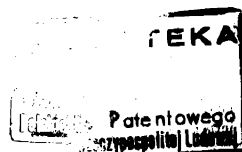

Warszawa, 7 grudnia 1936 r.

URZĄD PATENTOWY

A 43c 15/42

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 23967.

Kl. 71 b, 13/02.

71 b 15/42

Stanisław Rutkowski
(Michałkowice Śląskie, Polska).

Podkółka chroniąca pieszych przed upadkiem.

Zgłoszono 22 października 1935 r.

Udzielono 5 października 1936 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy stosowania do obuwia podkółki, która chroni podczas gołoledzi przed upadkiem. Wynalazek ten może znaleźć zastosowanie w porze zimowej w czasie gołoledzi lub też niezależnie od klimatu w miejscach pochyłych i śliskich, we wszelkich gałęziach przemysłu, np. w górnictwie, hutnictwie, przy karczowaniu lasu i t. d. Cenne usługi może on oddać przy zastosowaniu go przez sanitariuszy w czasie transportu chorych, również tam, gdzie szybkość transportu jest połączona z ostrożnością, np. przy transportowaniu materiałów wybuchowych, amunicji oraz przedmiotów szklanych lub kosztownych aparatów. Również może on być stosowany do obuwia sportowego, turystycz-

nego w górach i w lesie oraz przez osoby, pełniące służbę bezpieczeństwa lub wartowniczą, przy której może zajść potrzeba użycia siły fizycznej, co w danym przypadku wymaga pewnej postawy dla silnego oparcia się na nogach.

Na rysunku fig. 1 przedstawia ogólny widok podkółki typu lekkiego; fig. 2 — ogólny widok paska do przypinania podkółki; fig. 3 — ogólny widok podkółki dla wojskowych względnie jeźdźców; fig. 4 — rzut poziomy i pionowy hacelika stożkowego, a fig. 5 — rzut poziomy i pionowy hacelika krzyżkowego.

Podkółka, przedstawiona na fig. 1, jest wykonana z metalu i posiada dowolną liczbę hacelików a różnych typów, zaopatrzo-

nych w górnej części w gwint z nacięciem do śrubokrętu. Haceliki te umieszcza się w otworach *b*, rozmieszczonych w dolnej części *c* podkówki, za pomocą klucza o otworze kwadratowym, haceliki zaś, nieposiadające gwintu, — przez nitowanie. Obramowanie podkówki *d* w tylnej części jest wzmocnione zgrubieniem, które stanowi jedną całość z częścią dolną *c*, przyczem części te łączy się przez spojenie lub znitowanie. W tylnej części obramowania w zgrubieniu zamocowane są kolce *e*, które wchodzi do obcasa. Obramowanie *d* posiada otwory zamkowe *f*. Drugi typ podkówki (fig. 3) jest wykonany w podobny sposób, jedynie z tą różnicą, że obramowanie *d* nie posiada na swych bokach wykrojów, które są wykonane w podkównce lekkiego typu, przyczem otwory zamkowe posiadają kształt korby, a w tylnej części obramowania zamocowana jest ostroga. Założenie podkówki lekkiego typu uskutecznia się w ten sposób, że wsuwa się ją pod obcas tak, aby kolce *e* mogły całkowicie zagłębić się w obcasie, następnie zapina się pasek (fig. 2), wkładając zapinki *h* w otwory *f*, po nałożeniu przyciąga się pasek, przechodzący przez przegub nogi. W razie potrzeby silniejszego docisnięcia podkówki do obcasu, zapinki *h* zakłada się w otwory *i*. Podkównkę drugiego typu zapina się w podobny sposób, jak podkównkę typu lekkiego, używając tego samego paska, przedstawionego na fig. 2, którego zapinki *h* wchodzi w otwór zamkowy *f*.

Haceliki, przedstawione na fig. 4, mogą

posiadać powierzchnie o kształcie stożka zwykłego lub stożka ściętego, a haceliki, uwidocznione na fig. 5, mogą być wykonane z podstawką, bez podstawki, z gwintem i nacięciem do dłótka lub też bez gwintu i nacięcia oraz w różnych wielkościach. W razie zniszczenia jednego z hacelików, po wykręceniu go, zakłada się nowy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Podkówka chroniąca pieszych przed upadkiem, znamienna tem, że składa się ze ścianki bocznej — obramowania (*d*) i z części dolnej (*c*), połączonych w jedną całość przez spawanie lub nitowanie, przyczem część dolna (*c*) posiada szereg otworów (*b*), do których wkręcane są haceliki dowolnego kształtu, np. krzyżkowego, stożkowego lub w kształcie stożka ściętego.

2. Podkówka według zastrz. 1, znamienna tem, że w tylnej części obramowania (*d*) znajdują się kolce (*e, e*), wchodzące w obcas.

3. Podkówka według zastrz. 1, znamienna tem, że w tylną część obramowania (*g*) oprócz kolców (*e, e*) wkręcona jest ostroga.

4. Podkówka według zastrz. 2, znamienna tem, że posiada otwory zamkowe (*f, f i i*), w które wchodzi zapinki (*h*), przyczem otwory posiadają kształt wydłużony lub kształt korby.

Stanisław Rutkowski.

